

TSUNAMI

$\frac{IV}{3}$

London 1987

Walter

NÁDHERA

Čerstvým vzduchem
prolétne teplý vánek
polaská se s Tvými tvářemi
nadsévihne Ti sukni
ten nestyda
rozcuchá Ti vlasy
a pak putuje zase dál

Tvé oči se vpíjí do koruny
toho nádherného stromu
který je cvěšen
tisíci bílými svíčkami
Přestože je tma
vidíš je zcela sřetelně

Obleha sáří hvězdami
jak šaty princezny
Otec Měsíc je všechny
pečlivě hlídá
Jeho bedlivému zraku
nic neujde
rozvášněně pluje mezi nimi
s každou se zastaví na kus řeči

Noční ptáček
tiše pípne ve větvích
a Ty se obracíš zas
ke svému stromu
Je nejkrásnější...

Celý rok sníš o této chvíli
třšíš se na ni
a teď přišla

Doba kvetoucích kaštanů

/Lenka/

V šest hodin ráno babička vesele praskla dveřmi, vysypala do hrnce na plotně košík brambor a do-
brosmrdněně křikla: "Jen spi, spi, děvenko, já tě nej-
du vzbudit!" "I jen ať vstává," ozvalo se z chod-
by. "Potřebuje se válet každéj den do devíti,
já vstávám ve čtyři a už jsem vyhnala krávy!"
Teta hlas se pohyboval ve značné výši. "Může
pást i ráno!" "Jen ji nech bejt," zastalo se mě
babička. "Tecky se to dítě musí vyspat. A pase ti
každéj večer, co bys od ní nechtěla." Halila do
hrnce vodu, postavila kbelík na dřezáčky a byla
 pryč.

Obrátila jsem se na druhý bok, zavrtala se do
peřiny, ale usnout se mi už nepodařilo. Krávy, ne-
náviděné krávy! Dív jsem nabrečela. Mám PRAZONI-
NY! chtělo se mi vykřiknout, ale věděla jsem,
že i kdyby mě někdo slyšel, nanejvýš by mi
s nepředstíraným klidem odpověděl, že práce je
zapotřebí. "V devíti letech už snad něco sasta-
neš, ne?" - jako bych to slyšela.

Naš mým levým uchem zapískal komár. Ach, ty potvo-
ro! Natáhla jsem se k oknu, kde ležela plácač-
ka, a jediným nédherym úderem jsem ho minula.
Počkal, až se uklidním, a posměšně mi pískl pod
nosem. "Tumš!" Krvežíznivě jsem ho rozrázila po
zdi. Kdepak, na spánek už nebylo ani pomyslení.
Ho, noc, vstáváme, řekla jsem si. Při mém pohybu
se odhrnul polštář a vykoukla knížka. Gullivero-
vy cesty. Zatrnulo mi. Báalivě jsem ji vzala do
ruky, knížka se otevřela sama na místě, kde byly
stránky potrhane a několik jich chybělo. Při po-
myslení, co tomu řekne táta, mě polil odávodněný
strach. Zatrocený krávy!

Knížku jsem měla s sebou včera na pastvě.
Večer se pášlo tak od šesti do osmi; teta vyhna-
la stádo za huana, do ruky mi strčila bič a pro-
zřetelně zavřela lačková vrata. Louky, na nichž
se měly krávy pást, byly chraničené vpravo sil-
nicí, vlevo strouhou a vsadu mírně se zvedající-
mi poli. Ať na nich rostlo cokoliv, bylo to kra-

vám přísahá zakázáno a pochopitelně jim to výborně chutnalo. Byla bych ráda věděla, jestli historiky o ovčácích, kterým věrný pes posadná hlídat stádo, jsou úplně vymyšlené, nebo jestli to funguje třeba jen na Slovensku. Naš pejsek měl varšavské telety a byl hravý. S mladistvým elánem obvykle začal kroužit kolem skupiny pasoucích se krav jako víchř, čímž je přivedl na myšlenku, že pohyb je zdravý. Zvedly tedy ocas a pádily do zapovězeného jetele.

Ležíc ten večer na břiše ukusovala jsem krajíce chleba a tvarohem a čtla. Krávy byly té chvíli klidné a nerušeně chroustaly svou zelenou potravu, bíč tiše spočíval vedle me. Přes silnici, v ohrazené ovocné zahradě, se páslo podobné stádo, bláznivá děvenka, postřiženou stejným osudem. Bylo to rovněž pražské dítě na prázdninách a nadělali s ní přesně tolik okolů jako se mnou. Spolkla jsem poslední sousto a přešla k silnici. "Ivano!"

Kývla na mě a zamávala, k sobě jsme nemohly, na to byly krávy příliš nevypočítatelné. Aspoň jsem si sedla na sídku. Ivana přišla k plotu a společně jsme hořekevaly nad svým údělem. Zotva jsme naplánovaly, že bychom mohly jít sít na luský/úcesla se mi svést o jednom utajeném poli hrachu/, už mi něco řeklo, abych se otočila.

Kravy se potutelně plížily pryč. Jejich vůdčyně, lživá Barka, se popásala v skrzé obilí. V běhu jsem sebrala bíč a letěla se nimi. Radostně urychlily krok. Naš jsem dorazila na místo, už chrcupaly kito tři. "Jedeš?" zařvala jsem a švihla bíčem. Ani to s nimi nehnulo. Přetáhla jsem tu nejbližší se všech sil. Potřásla ocasem a lhostejně odkráčela. "Červená, masej odtud," zkusila jsem přemluvit další. Nevnímala mě a nepouchlo ani další švihnutí. Vyhrkly mi slzy a soufale jsem chytila krávu za rohy ve snaze jí obrátit. Udiveně se na mě podívala. A krala dál. Kopla jsem jí. Asi jí to zalechtalo, protože se nečekauš vydala na pochod. Hrubá štětka

mě plácla přes tvář vspletla si mě s ovádem. Konečně jsem všech devět dopravila zpátky a celá udýchaná sebou plácla na zem. Věta byla stále navřená, domů jsem ještě nesměla. Zavřela jsem oči a slastně si představila, jak v nich stojí teta a volá: "Pošení!"

Nic takového. Překulila jsem se na břicho a pokračovala ve čtení. Ale nemohla jsem se soustředit.

Asi před týdnem tu byla na návštěvě nějaká paní s holčičkou. Příbuzní nebo známí, to bylo konečně jedno - ale ta holčička, jaké ta měla šaty! Silonové s bohatou nabíranou sukýnkou a s obrovskou mašlí v pase! Zatoužila jsem po silonových šatech jako po ničem na světě a bylo mi fuk, že se obě návštěvnice hned po příjezdu převlékly a šly hrabat seno - já takové šaty nemám ani v Praze! A co tedy dělat a jak vypadám? Pasu krávy ve vytahaném tričku.

Litovala jsem se do té doby, dokud mé bdělé oko nespatrilo Šimlu, zatoulanou až u strouhy. S povzdechem a p o m a l u jsem pro ni došla. "Zpátky, kravajsno!" šlehla jsem jí mstivě.

Kráva Zorka na kraji stáda se po nás zvědavě ohlédla. Směšné jméno, kde k němu asi přišla? Tušila jsem, že dobytek je někdy s humorem pojmenováván po nepříjemných lidech, ale žádnou ženskou Zorku jsem neznala. Zorka byla jenom moje první panenka, rozpaněla jsem se s láskou. Žádnou další jsem tolik nesilovala, třeba měly i pravé vlásky. O tuhle jsem přišla, ani nevím jak.

Zkoumavě jsem si prohlédla strom na kraji louky, obsypaný nezralými švestkami. Ehm, teprve začínají modrat. Ani k jídlu tu šlovek nic nenajde. Špendlíky - malé, sladké, žluté blusky, jsou už dávno pryč, jablka taky ještě nedozrála - psí život.

Vrata se stále ještě neotvírala. Začala jsem se doopravdy těšit na konec prásdnin.

Slunce zapadalo, šáby v rybníčku se připravovaly na večerní koncert a můj pejsek Dag odešel k večeři. Gulliver se právě vyšplhal na

ostrov Laputu, když krávy provedly obvyklý ús-
kok. Mechanicky jsem se za nimi rozběhla, ani
jsem knížku nezavřela. Tentokrát neuprchlý všech-
ny, ale zato tím dál. Jak že se jmenujou ty boty,
co mají v podrážkách hřebíky, aby se běžcům líp
utíkalo? přemýšlím a sotva popadám dech. Asi bych
je stejně nechtěla, studená tráva aspoň hezky
chladí do bosých nohou.

Krávy se zdviženými ocasey se ženou jako o zá-
vod, ale už správným směrem. Nepospíchám se nimi
a skouším hledat čtyřlístek. Teta má na ně štěstí,
tuhle jich našla na stráništi osm. Já teď je-
den.

Blížím se ke svému přešvukujícímu stádu, bíč
pod ramenem. Kráva Zorka zvedla mírný, vlhký zrak
od knihy. Od mého Gullivera!

Nečetla si, kráva jedna zlá, protivná, pitomá,
sprostá! Sežrala celou kapitolu!

Stojím uprostřed krav a tečou mi bezradně
slzy. Co si počnu, kam tu knížku schovám, kde seže-
nu novou? Já jí měla tak ráda... táta mě zabi-
je...

Zděšené, překotné myšlenky přerušil třesk vrat.
"Pošší!"

Ukázka byla vybrána z prvotiny Marty Frochásko-
vé - Seno ve vlasech, které popisuje vesnici
z jiného úhlu, než bývá obvyklé. Pražská dívka,
jejíž matka je z jihočeského rodu, navštěvuje od
raného dětství až do dospělosti příbuzné na
venkově a vzpomíná na dobu, kdy jako dítě pomá-
hala při lopotné dřině v hospodářství. Knížka
je velice svěží, půvabná a živá. Jestli máte
možnost, přečtěte si ji/vyšla v roce 1980
v edici Malá Katva - ČS/.

Lenka

GEOMETRIE V ŽIVOTĚ

Sklouzl jsem po skluzavce,
parabola si se mnou pohrává
a vůbec nepomáhá námaha
k překonání napjatosti tětív.
Jen ryze čistě matematicky
může děj proběhnout lineárně,
ale v praxi...
v praxi číhají ještě krkolomnější obraty,
než je parabolický hyperboloid
se sedlovým bodem usmíření.
Tak jen se obezřetně rychle zvednout,
rychle, aby nebylo vidět,
že jsme vlastně vůbec upadli
a obezřetně, abychom snad
nanovo neuklouzli a neulítli
pro směna po mimoběžce
někam úplně mimo prostor...

/ Standa - Táta /

přečteno z časáku Šmatlavá křepá stopá...

Nevzdávej

Neuhná očima
když fanfáry cizích pohledů
do útoku troubí
Nespouštěj hledí víček
před kopím nevraživosti
vždyť jedem napuštěný hrpt závisti
do srdce nepronikne
Mobilizace odvahy
v očích pak korouhve
s bílým polem etí
a srdce lehké jako pták
bez obudného závaží
vlastní zbabělost

/Hanka-Č. Budějovice/

Člověk pro člověka

Dali by lidé třeba krev
Dali by život
Dali sebe

Přítom však stačí jenom dlaně,
ta, která vrásku snímá,
a slovo jako meč,
průhledný, hebký vzdech,
jenom to teplo,
které taje
a bolest odebírá

Jen pohled stačí,
co připravuje k letu,
jen člověk pro člověka
Podoben slunci
Podoben květu

/Ljuba Valentová,

II. místo v kategorii pokroč. -

TRAPSAVEC 1986 /

přečteno z ŠS přečteno z ŠS přečteno z ŠS

Jako malý Jarda ...

Nerad bych psal a tím se opakoval o něčem, co už učinili mnozí přede mnou, v tomto případě L. Aškenazy, Poláček a další. Učinili to lépe, než bych mohl já, obrazněji, popisněji. Taký za to dostali honoráře. Přesto se tomuto tématu nevyhnu, nemůžu a taky nechci.

Mám rád děti. V jakékoliv formě. Jsem naladěn na jejich kmitočet, vnímám je, oni mě většinou ne, asi jsem už přerostl. Někdy mi to dají najevo svým způsobem.

U obchodního střediska procházel mladý muž hrdě nescoucí své tři roky. Zakopnul o mé nohy, pobouřeně se otočil, věnoval mi zespodu hrozný pohled a řekl: "Elbče", sledoval, jak se svíjím smíchem, potukal si na čelo a odcházel vznešenou chůzí kráče Charlieho.

V zimě cupitala babička vedle roz dováděného mužíka a provázela ho pokyny a zákezy typu: "To se nedělá, tam nesmíš.." apod. Následovala okamžitě otázka: "A proč?" Starostlivá babička odpovíděla seriálem dalších otázek: "Není ti zima, nesebou tě nožičky, netáhne ti někam...?" Teď přišla odpověď, která nebyla ve scénáři: "Babi, to myslíš jako na pláči?" Červeněji zářit /než babičku/ jsem viděl pouze lampion na Benátské noci.

Oznámení klučíka od známých: "Stlejšdo, sem čítal..." jsem kvitoval: "To je dobře, Honzíku." Honzík upokojen tvrzením, že co činí, dobře činí, mě vyzval: "Si, stlejšdo, sáhni..." a ukazoval na čerstvou skvrnu na kalhotkách.

Přiznám se, že někdy dětem nerozumím. A to svým vlastním. Vůbec nerozumím požadavkům finančním a oni nerozumí mé citaci klasiků, že peníze kazí charakter. Ale nikdy nepoužívám větu: "Když mně bylo..." Možná, že je to důkaz, že jsem stále dítě, což vám potvrdí i má paní.

/Věelka/

začínáme začínáme začínáme začínáme začínáme

o o o

Ptali se mě - kam jdeš ?

Jdu hledat zlato -

smáli se mi

Ptali se mě kam máším -

Jdu zbohatnout -

smáli se mi ještě víc

Ptali se mě kam kráčím

Jen tak se toulám

Šli se mnou

/Pavel/

oo

Právo na život

Na začátku je spojení. Spojení dvou, kteří se v tu chvíli mají rádi - potom přicházíš Ty, přicházíš ?! Není o Tobě ještě rozhodnuto. Váhají obs, co se měli v tu chvíli tolik rádi. V tu chvíli, kdy Ty jsi začal existovat. V tu chvíli, kdy bylo jasné, že přijdeš. Záleží jen na nich, jestli se narodíš, zda budeš žít. Myslíš, že je to správné. Jsi život, který už žije, ale vlastně ještě nežije. Stačí jeden zákrok a vůbec nepoznáš svět. Nepoznáš to, co známe my, neuvidíš slunce, nebe, nebudeš moci milovat, nenávidět, smát se a plakat. Rozhodne o Tobě někdo úplně jiný. Rozhodnou o Tvém právu, právu na život. Myslíš, že je to správné? Vždyť Ty o tom nebudeš vědět, nevnímáš to, co bude, nechápeš ten lékařský zákrok, který se nasává jednoduše Potrat.

/Vláda/

začínáme začínáme začínáme začínáme začínáme

Žárovka a já

Jsem přesvědčen, že žiju s tím i myslím a konám jako materialista. Otázkou duševna a duchů bych mohl tím uzavřít, nebýt výroku tak moudrého pana Wericha, který pravil: "Jsou věci mezi nebem a zemí..." Což mě vedlo k zamýšlení a k této úvaze.

Zhaslo světlo, první má reakce je, že zkusím párkrát cvrknout do vypínače, potom následuje cesta se schodů k automatu a pojistkám a pak teprve žárovka. Jednodušší by bylo začít od ní, jenže... Takže nejdřív musí být něco rozšláplého, pár modřin na těle, pár slov, za které v dětských letech padají pohlavky, než zjistím, že jádro pudla spočívá v žárovce. Zákonitě je, že u mě dochází k obdobným závadám v naprosté tmě, pološero nepřichází v úvahu. Nebudu čtenáře okrádat o čas ličením shánění vhodného náhradního zdroje, dalších rozšláplých předmětech, o tom, že malinký ~~zkrat~~ prostor našeho baráčku se stává bludištěm, v němž najít žárovku žádá trpělivost - tu nemám - a dalších boulí - těch mám dost, začnu proto tím, že časem pochopím, že spálená nebo jinak vadná žárovka nemá vliv na světlo v celém baráku, rozsvítím celý dům a ve chvílce s pocitem vítězství hopsám po stole s novou žárovkou. A teď pozor - sotva vtáhnou ruku směrem k lustru, žárovka se rozšíří snad jasněji než kdykoliv předtím. Sotva slesu s hlavou plnou technických rébůšů, žárovka zhasne. To mi udělá pětkrát za večer, než mi má myšlenkové pochody dovolí pochopit, že žárovka je chytřejší než já a tím pádem musí s domu.

Nic záhadného, že? Nebylo by, kdyby po skončení této operace jsem nešel do sklepa a nezhasla mi tam žárovka. Průběh stejný, složitější o větší počet možností do něčeho sklápnout - od

A na cestě leží hřebíky
a jeden z nich zvláště veliký
a ten hřebík byl z ocele
a propíchl gumu docela.
Tu gumu vzal a zahodil
a byli rázem deset mil.
A na patník pak narazil
a řídítka si urazil.
Řídítka vzal a zahodil
a byli rázem dvacet mil.
Silnice bílá přede mnou...

aa

Amor interruptus aneb Televizní love
story /Jiří Záděk/

V televizním seriálu

trvá mnoho,
mnoho,
mnoho,
mnoho,
mnoho,
mnoho,
mnoho,
mnoho,
mnoho,
mnoho,
mnoho,
mnoho dní,
než chlap žemí
bez váhání
oplovní.

+++
Rudá máme computery
pro rodiče synky dcery
computery pro všechny
začneme žít vědecky!

Computery všecko spraví
šťěstí lásku rozum
zdraví
když jim dáme obroku
budou sloužit pokroku

HUNIČNÍ SKLAD

Je noc a tma. Ticho a klid.

Jen z nesmírné dálky hluk nočního vlaku
snad musel to ticho narušit.

Od pana Celsia uzoňanky vynélez,
kde kapička rtuti se vyšvihla k osmičce,
a k výplni dveří strážního domku
přiložené ucho. Hlas nočního rádia.
Sólo pro smyčce.

Vysoké kmemy smrků /dnes černých/,
jež někdo odmítl pustit se ohradu,
stojí svou mlčenlivou stráž.

Za plotem ježek - si hraje na záhadu.
Pár tichých kroků a znavených myšlenek
/Habitý samopal má tři a půl kila/ :

Voják je odvášný a frajer jen navenek;
strach, smutek a touhu
sám před sebou - skrývá...

/Dědek/

oo

P O E Z I E

J E

F R O S T O R

V Y H R A Z E N Í

P R O

P L A V C E

/Lenka/

V L A K

Půlnoční vlak
se pítí tmou
Jsi jako v biografu
Hludičky se míhají
kolem zamířených oken
Barevná světla semaforů
ti dávají dobrou noc
Ty však nespíš
Máš rád tyto vzácné chvíle
kdy jsi zcela sám
sám ve starém vagóně
ženoucí se do dálky
nevybočující ze své dráhy
I ty se často bojíš
udělat krek stranou

Rychlé staccato kol
vyklepává pravidelný rytmus
Dovoluje ti přemýšlet
Dnes jsi se odvážil hodně
Přišel jsi k ní
a řekl vše
co tě celou dobu tížilo
a pak najednou...
Stop

Vláček zastavil v poslední stanici
Jsi doma
Odpoledne ses také neodvážil
jít dál...

/Lenka/

pravidelně

nepravidelně

M I N I G A L E R I E

T S U N A M I

dnes : Jiří Suchý

Knížka aneb Co mě jen tak napadlo

...Mněd na počátku knihy vám chci, spanilomy-
slný čtenáři, nabídnout malé dobrodružství. Chtěl
bych vám doporučit, abyste nečetl tuhle knihu
pěkně od začátku do konce, zkuste ji číst na
přeskáčku. Proč vám to nabízím? Protože za prvé
já sám čtu velice často na přeskáčku a mám při
tom trochu nedobry pocit, že jako dělám něco, co
ce nemá. A pak-to dobrodružství spočívá v tom,
že čtete-li na přeskáčku, spočátku vám to ani
nepřijde. Zato později, když už je kniha z větší
části přečtena, stáváte se lovcem, prodírajícím
se houštinami přečteného, a teprve po určitém
úsilí jste odměnění kořisti: statí, která zatím
unikala vaší pozornosti. Při troše štěstí se
vám může stát, že i kniha třikrát přečtená vydá
náhle kapitolku, kterou jste dosud nespasřili!
To je pak radost na starém bělidle, jak říká-
vala Naše paní Božena Němcová. Jejíž Babičku
občas čtu na přeskáčku, s pocitem hlubokého provinění
proti té velké ženě...

Jiří Suchý

"Tolik z úvodu ke knize J. Suchého: Knížka
aneb Co mne jen tak napadlo. A já jsem jeho
výzvu vzala za svou!"

Kdo jste vy a kdo jsem já?

Vy-lidičky, škobrtající po způsobu mravenců za
svou denní prací. Já-bytost, neškobrtající se ni-
čím, natož za svou denní prací. Mraveniště drtím
patou, zatím co hovořím se sluncem, připalujíc
si o něj svou cigaretu, abych ho za to zakryl
mrakem vyfouknutého dýmu.

Když budu chtít, mohu se stát neviditelným. Když
budu chtít, mohu chodit prázdným prostorem, když
budu chtít, mohu cokoliv. Tak hovořil ten člověk
z okna sedmého poschodí ke shromážděnému davu.
A tu ho kdosi vyzval, aby tedy skusil se projít
prázdným prostorem.

Milerád, -sammlal. Milerád. Pak vykročil do práz-
dného prostoru. Dav se rozestoupil. Ukázalo se,
že vlastně nedovede chodit prázdným prostorem.

Lítá se do vesmíru, nadzvuková rychlost je už docela všední záležitostí, miliardy bakterií kapitulují před našimi séry - leč pořád je na světě plno věcí, které člověk nedokáže.

Tak třeba sedět v houpacím křesle a nehoupat

SE...

oo

Přišel mi k svátku gratulovat Olda
A přinesl mi žlutý tulipán
A pěknou reprodukcí od Haralda
Je na ní vidět bitvu u Lipan
Pověsil jsem si bitvu do pokoje
A tulipán jsem pod ní postavil
Jo umění a kytky - to je moje
Pak jsem to s Oldou všechno oslavil

Proč nechal jsem tulipán pod obrazem ?

Proč?

Proč jsem ho radši nepostavil na zem?

Proč?

Když vystřel padne

Voják se kácí

Tulipán vadne

Barva se ztrácí

I kytka posná

Že bitka hrozná

Životu nesvědčí

A proto tvrdím že když kvůli pánům

Se lidi začnou mezi sebou prát

Neprospívá to vůbec tulipánům

A nezlobte se - já mám kytky rád

/ze hry Jonáš a tingtangl/

Komici prý bývají často v normálním životě nezábavní patroni, někdy až mrzouti. Není to však pravidlo. Znáám komiky, kteří dovedou být k smíchu pouze slušebně, ale znám i takové, kteří to dokážou i jaksi přes čas. Myslím, že jsme mezi ně patřili i my. Často vzpomínám na Jiřího Šlitra, a tak se mi často vynořují ty okamžiky prožitě před léty, ale stále svěží. Jsou to jakési ever-greeny mezi vzpomínkami...

Mezi skutečnostmi, kterým jsme se dost nasmáli, patří taky vzpomínka na náš studijní zájezd do Paříže, kde se Jiří vyznamenal tím, že druhý den po přiletu mě budil velice časně, abychom prý o nic nepřišli. Vyšli jsme tedy do ulic, byla neděle a Paříž v půl sedmé ráno byla pochopitelně úplně vylidněná. Když jsme jednou za čas někoho potkali, bylo na něm vidět, že se odněkud vrací. Abychom nevypadali trapně, rozhodli jsme se rovněž předstírat, že se odněkud vracíme, a kdykoliv jsme někoho míjeli, bavili jsme se velmi halasně o tom, jaký to tam bylo fajn...

Na našich zahraničních cestách jsme se občas setkávali s lidmi, kteří měli soukromé jachty a kurty, soukromé koníky, soukromé promítací místnosti a helikoptéry... My jsme měli soukromý humor, ale cítili jsme se být nejbohatšími...

oo

Jednou jsem viděl na horách slečnu, která cucala rampouch a on jí tál na jazyku. Zatočil jsem v tu chvíli po tom, abych byl rampouchem. Pak mi došlo, že by mě ta slečna musela nejdřív uroazit a kdo ví, zda bych

potom stál o to cucání.

oo

Jiří Trnka... taky jsme se jednou spolu koukali na jakýsi velmi naivní film pro děti. Autor jeho prosědčuchost hájil tím, že film je určen docela malým dětem. Jiří Trnka mi zašeptal: Tak malý děti snad ani nejsou...

Život je muzikál

Život je zápletka
Na velkém divadle
A já jsem baletka
S pitomou rolí
Hraju jen pozadí
Za kytky povadlé
Někdy to nevadí
Někdy to bolí
Život je opona
A my tu v pokoře
Čekáme kdy ona
Na věky spadne
A proto tancuju
Dokud je nahoře
Žiju a zbožňuju
Pohyby ladné

Tančím jak doveu
Jenom tak se zvyku
Ať hrajou koledu
Tango či sambu
Život je kapela
Miluju muziku
Tak bych nu nechtěla
Udělat hambu
Život je muzikál
Člověk jde na scénu
Aby si odpykal
Tu svoji roli
Když si s ní poradí
Dostane odměnu
Někdy to nevadí
Někdy to bolí

Jak být člověkem

Rekněme si to na rovinu: být člověkem je těžké. Skoro jsem nakloněn tvrdit, že to vlastně ani nejde.

Být člověkem pasívně, to ovšem ano. Postačí nechat se zpledit lidskou dvojicí a to, jak známo, děje se bez našeho přičinění. Tím, že se narodíme, staneme se lidmi. Ale co s tím dál? Pak už všechno záleží na nás. Kvalita našeho lidství je odvislá od nezměrného množství požadavků, kterým nemůžeme docela nikdy vyhovět a tak hodnota člověčenství se vlastně měří podle toho, jak se kdo o dokonalost

p o k o u š í .

oo

Tolik z mého listování v půvabné knize Jiřího Suchého, která vyšla v edici Impuls v roce 1986, k dostání snad už jenom v knihovnách nebo u dobrých přátel. Přeju všem hezké čtení na přeskáčku

Lenka

Vskaz pro všechny přispěvatele - své příspěvky zašlete do 15.6., další číslo vyjde koncem června, celý červenec a srpen budu mimo domov a psací stroj s sebou nehodlám brát. Těším se na příspěvky i vaše názory a další podněty.

Lenka

TSUNAMI

ročník IV., číslo 3

odpovědná redaktorka:

Lenka /Alena Tučimová, Zahradní 218,

431 51 Klášterec nad Ohří,

tel. 935765 /

veškeré příspěvky, názory a kritiky zasílejte na její adresu

nevyžádané příspěvky se nevracejí

toto číslo vyšlo 7.5.1987